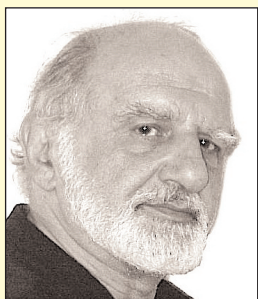

Μαξίμου εντάυθα

Καλημέρα κ. Πρόεδρε

Ξεκαθαρίστε Τις θέσεις σας

Ας ξεκινήσουμε από αυτό που είπε ο κ. Βαρουφάκης στον Γερμανό ομόλογο του, κατά την διάρκεια της κοινής συνέντευξης τύπου. Ότι δηλαδή το 70% των υποχρεώσεων που επέβαλε το μνημόνιο είναι πράγματα που συμμερίζεται και η νέα κυβέρνηση. Αφήνω στην άκρη το ότι αυτή η δήλωση «έμεινε» στον

επὶ οικονομολόγο του ΣΥΡΙΖΑ κ. Λαπαβίτσα, που έσπευσε, μιλώντας στο «ΒΗΜΑ FM», να πει ότι η θέση του κ. Βαρουφάκη «είναι εκτός γραμμής».

Αυτά αφορούν
ατος τους. Που
νωρίτερα, γιατί
ναι κρίσιμη, να
παλλώσει πλή-
το πρόγραμμα
του.

Από την δήλωση αυτή κρατώ το αυτονόητο. Αυτό που τούσων επιμόνων έχει επαναληφθεί από τούτο το μικρό δημοσιογραφικό μετερίζι. Ότι η ελληνική οικονομία, ο ελληνικός κρατικός μηχανισμός, το σύστημα απονομής δικαιοσύνης, το φορολογικό μας σύστημα και πολλοί άλλοι τομείς του δημοσίου βίου μας, χρειάζονται ριζική μεταρρύθμιση. Και ότι όλα αυτά έπρεπε να τα είχαν κάνει, πολύ πριν από την κρίση, πολλά πριν από τα μνημόνια και την τρούκα, τα δυο κόμματα που κυβέρνησαν, ενάλλάξ, επί δεκαετίες, τον τόπο. Και τον συγκυβέρνησαν τα τελευταία δυόμισι χρόνια.

Όποιοι δεν αποδέχεται αυτή την αλήθεια, δεν ξέρει που πατεί και τι γυρεύει. Και αν για τους πολίτες ενίοτε συγχωρείται η άγνοια της πραγματικότητας, για τους πολιτικούς, που την γνωρίζουν αλλά αποφεύγουν να την αποδεχθούν, αυτό είναι το χειρότερο πιστοποιητικό ικανότητας, προκείμενου να τους επιστευόμαστε την διαχείριση των κοινών.

Είναι εξίσου επικίνδυνοι, είτε έχουν ασυγχώρητη άγνοια της πραγματικότητας, είτε, ενώ γνωρίζουν την αλήθεια, δεν την λένε στους πολίτες. Από κομματική σκοπιμότητα, λαϊκισμό και ανευθυνότητα.

Το ότι ο κ. Βαρουφάκης, όπως και ο Γιάννης Δραγασάκης, εμφανίζονται να έχουν επιγνώση του πόσο πράγματι είναι αναγκαίες οι μεταρρυθμίσεις, είναι στα θετικά της νέας κυβέρνησης. Και θα διευκολύνει τους χειρισμούς της σε ευρωπαϊκό επίπεδο, αν πει τα πράγματα με το όνομα τους. Ποιες μεταρρυθμίσεις αποδέχεται. Και πως σκοπεύει να τις υλοποιήσει. Έτσι ώστε να γίνει ισχυρότερος ο λόγος της ως προς εκείνα που απορρίπτει. Γιατί βεβαίως πρέπει κάποια στιγμή και οι μονομανείς του μονεταρισμού να καταλάβουν ότι δεν είναι «μεταρρύθμιση» η εξαθλίωση των ανθρώπων.

Ετοιμάζετε καιρό για την εξουσία.
Αποδείξτε ότι πραγματι είχατε σχέδιο.

Γ. Π. ΜΑΣΣΑΒΕΤΑΣ
giorgis@massavetas.gr

Η πραγματικότητα γύρω από τις διαπραγματεύσεις της ελληνικής κυβέρνησης με τους δανειστές της χώρας είναι σκληρή. Και οι διαπραγματεύσεις θα είναι αδιέξοδες, με επικίνδυνες συνέπειες, αν δεν αλλάξει η βασική θεώρηση του «ελληνικού προβλήματος».

Ως τώρα το πρόβλημα της Ελλάδας αντιμετωπίζεται, υπό την κυριαρχία του πνεύματος Σόιμπλε (άνω δεξιά σε σκίτσο Γερμανού γελοιογράφου), ως πρόβλημα χρέους. Αλλά αυτή είναι η λάθος βάση. Διότι σημασία δεν έχει το ύψος του χρέους, αλλά η δυνατότητα εξυπηρέτησής του.

Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή, ξεκινώντας από απλούς «νοικοκυρίστικους» λογαριασμούς.

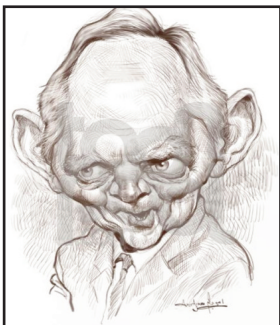
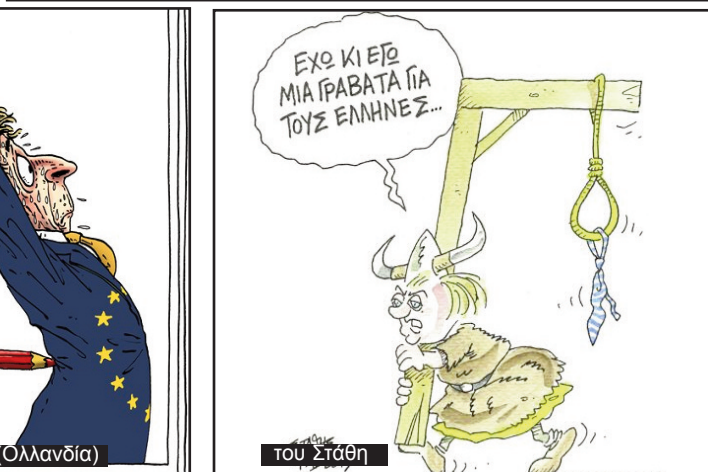
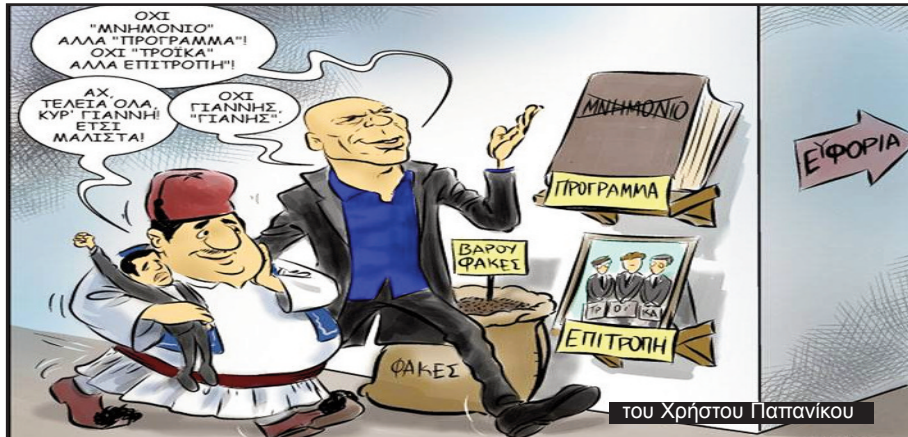
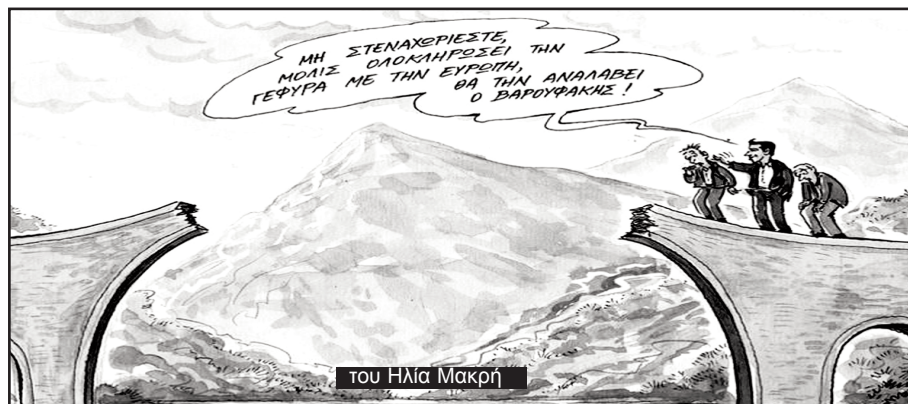
Τι πρέπει να κάνει και τι μπορεί να προσδοκά μια οικογένεια που είναι υπερχρεωμένη; Μπορεί να ελπίσει ότι κάποια στιγμή θα γλιτώσει από τα χρέη της, μόνο κόβοντας από το φαί, από τα βιβλία των παιδιών, από τις δαπάνες για την μόρφωσή τους, από τις ιατρικές εξετάσεις και τα φάρμακα της γιάγας;

Και μπορούν, αντιστοίχως, οι πιστωτές της, είτε είναι νομικά είτε φυσικά πρόσωπα, να ελπίζουν σοβαρά ότι με αυτόν τον τρόπο θα πάρουν κάποτε πίσω τα χρήματά τους;

Οποιοσδήποτε άνθρωπος με κοινό νου, βρεθεί σε αυτή θέση, θα σκεφτεί ότι «δεν βγαίνει πέρα» με ένα τέτοιο πρόγραμμα αντιμετώπισης του προβλήματος. Ότι χρειάζεται να βρεθούν τρόποι ώστε να εισρεύσει περισσότερο χρήμα στον οικογενειακό μπεγαχτά. Να βρεθούν τρόποι ώστε τα μέλη της οικογένειας να μπορέσουν να είναι παραγωγικότερα.

Ε, αυτό ακριβώς είναι και το δικό μας πρόβλημα. Όχι μόνο το πόσα χρωστάμε, αλλά το πόσα παράγουμε, το πόσα εισπράττουμε, σε σχέση και με αυτά που ξοδεύουμε και με αυτά που χρωστάμε.

Η γαλλική “Μοντ” δημοσίευσε έναν πίνακα με τα χρέη όλων των χωρών της Ευρωζώνης. Όπου αποδεικνύεται

ότι άλλοι χρωστούν πολλά περισσότερα από την Ελλάδα. Όπως η ίδια η Γερμανία. Που το χρέος της ξεπερνά τα δυο τρισεκατομμύρια. Όπως και της Γαλλίας. Η διαφορά είναι ότι το Άκαθαρστο Εθνικό Προϊόν της Γερμανίας πλησιάζει τα τρία τρισεκατομμύρια (2,9 για την ακρίβεια).

Αλλα ας μη σταθούμε στις δυο μεγαλύτερες οικονομίες της Ευρωζώνης. Ας δούμε την σύγκριση της Ελλάδας με χώρες που έχουν παρόμοιο ή και μικρότερο πληθυσμό.

Τη χρονιά της κρίσης, πριν αρχίσει να φωρτώνεται με δάνεια-μαμούθ, η Ελλάδα είχε ΑΕΠ 387 δισεκατομμύρια. Όταν την ίδια χρονιά το Βέλγιο και η Σουηδία, με ίδιο σχεδόν πληθυσμό, είχαν αντιστοίχως 539 και 509 δισεκατομμύρια. Ενώ ανάλογο πρόβλημα με την Ελλάδα είχε και η Πορτογαλία με 258 δις. ΑΕΠ.

Επομένως, ο μόνος ρεαλιστικός τρόπος για να μπορέσει κάποτε η Ελλάδα να εξυπηρετεί το χρέος της χωρίς να βυθίζεται και άλλο στο φαύλο κύκλο δανειζομένων ξανά και ξανά για να πληρώσει τις δόσεις και τους τόκους προηγουμένων δανείων, είναι να αυξήσει σημαντικά το ΑΕΠ της. Άρα να αυξήσει την παραγωγή, αλλά και την παραγωγικότητα της. Και φυσικά να εισπράττει πραγματικά τους φόρους που αναλογούν σε αυτή την παραγωγή.

Αντί λοιπόν να επιμένουν ο χερ Σοζιμπλε και οι όμοιοι του στην λογική του «κόψιτε και άλλο τις δαπάνες», χρειάζεται να ακούσουν επιτέλους όλους εκείνους τους οικονομολόγους, του δικού τους οικονομικού συστήματος, που επιμένουν ότι αυτός είναι ο στραβός ο δρόμος. Και ότι για το δικό τους συμφέρον, οι δανειστές μας, πρέπει να δώσουν μια ευκαιρία στην Ελλάδα να ανασάνει. Να προχωρήσει στην ανάπτυξη.

Διαφορετικά κινδυνεύουν, κάποια στιγμή, να βρεθούν απέναντι στην ένσταση του Μενίππου: Ουκ αν λάβετε παρά του μη έχοντος.

Ο οπισθοργάφος